

PROLOGAS

Jų kūnai buvo rasti antradienį. Dvi dienos po to, kai šeima praleido savo skrydį namo. Šešios dienos po to, kai nutilo žinutės ir įrašai socialiniuose tinkluose. Paskutinis jų buvo asmenukė su prieraišu, kad jie – jau Meksikoje: tėtis su mama pašaipiai papūtę lūpas, paauglė iš pasibaisėjimo nuraudusiais skruostais ir besišypsantis berniukas su plastikiniais saulės akiniais bei švarple.

Namelis, kurį jie nuomojosi, stovėjo ne pajūryje. Nedidelis statinys buvo suręstas nuošaliau, pačiame neasfaltuoto skersgatvio, įsirežusio į Tulumo pakelėje suvešėjusias džiungles, gale. Kai savininkas atidarė duris, vietos policininkui nosį surietė dvokas. Kambarinė, nusamdyta sutvarkyti svečiams išvykus, visa ašarota sėdėjo ant betoninio laiptelio ir pirštais čiuopė rožinį.

Buvo tvanku.

Ir pilna zyziančių musių.

Bet nors ore tvyrojo puvimo tvaikas, kraujo nebuvo. Nė jokių akivaizdžių nusikaltimo ženklų. Štai tada policininkas ir suprato, kad reikia iš ten dingti.

Neprašius nė valandai aplink jau knibždėjo vyrų apsauginiais kostiumais, jie nė akimirkos nenuleido akių nuo nešiojamųjų matuoklių. Motiną jie rado ant sofos, jai ant krūtinės tarsi palapinė gulėjo išskleista knyga. Miegamajame ant paklotos lovos – mergaitė, delne vis dar gniaužianti savo telefoną. Berniukas gulėjo jaukiai apkamšytas, su pliušiniu meškiuku prie šono.

Komanda patikrino viryklę ir vandens šildytuvą.

Tada paniurę patraukė laukan apžiūrėti išorinės dujų linijos. Ten ir rado kraujo pėdsaką. Ir tėvą – ar bent jau tai, kas iš jo buvo likę.

1 SKYRIUS

METAS PAINAS

– Sunki naktelė? Atrodai kaip miegojęs čia su mumis.

Metas tyrinėjo šachmatų lentą ir nekreipė dėmesio į priešais prie nudrengto staliuko Vašingtono aikštės parke sėdintį juodaodį nugairintu veidu.

– Negi nešalta? Kur paltas?

– Ša, Redži, – numojo ranka Metas. – Stengiuosi susikaupiti. – Jis toliau suko galvą dėl savo ėjimo. Po parką draikėsi vėsus ryto vėjelis ir sustiręs Metas pasitrynė rankomis. Kaip balandžiui, oras *gerokai* per šaltas.

Redžis patenkintas krenkštelėjo.

– Neskubėk. Vis tiek nieko nepeši.

Prieš Vest Vilidžo benamių bobį fišerį Metas per dvejus metus nelaimėjo nė vienos partijos. Kartais susimąstydavo, kas išginė tokį protingą vyrą į gatves, bet niekada nepaklausė. Perkėlęs savo rikį nukirto ant G7 langelio stovėjusį pėsčininką.

Redžis papurtė galvą, tarsi būtų juo nusivylęs. Nenuleisdamas akių nuo lentos tarė:

– Tai ką, ką tik iš vakarėlio?

– Aha, Godarde. – Metas kryptelėjo galva į Godardo Holą, nublukusių rudų plytų daugiaaukštį visai šalia parko.

– Godarde? Linksminaisi su pirmakursėmis, – gergždžiančiu balsu nusikvatojo Redžis. Apie Niujorko universitetą jis žinojo daugiau nei dauguma magistrantų. Gal taip ir bus – galbūt jis tikrai kadaise ten studijavo.

Metui visa tai atrodė keistoka, nes paprastai žmonės juo pasikliaudavo, išliedavo savo gyvenimo istorijas, paslaptis ir godas. Matyt, dėl jo veido. O gal dėl to, kad užuot kalbėjęs jis mieliau klausydavo ir stebėdavo. O Redžis liežuviu malė nesustodamas. Tačiau net ir nuolat tarškėdamas niekada neužsimindavo apie savo gyvenimą iki parko. Metas vis ieškojo kokių nors užuominų į jo istoriją. Vyras turėjo žalsvą kareiviškai atrodantį krepšį – gal buvo karys. Jo rankos ir nagai visada būdavo nepriekaištingai švarūs – gal dirbo medicinos srityje. Gatvinė jo šnektą kartais atrodydavo tikra, o kartais – dirbtinė. Gal jis slepia tikrąją savo tapatybę, gal slapstosi, nes yra nusi kaltėlis. O gal jis tiesiog žmogus, kuriam teko pereiti pragarą, kuris mėgsta žaisti šachmatais ir nesijaučia įpareigotas teisinti savo gyvenimo užknisančiam studentčiokui.

– Gerai varai. Visą naktį siautei su bendramoksliais, – Redžis vėl sukikeno. – Ką apie tai galvoja ta daili tavo raudonplaukė?

Geras klausimas. Bet ta daili raudonplaukė vakar Metą metė. Dėl to vakare „Violetinėje migloje“ ir buvo padauginta. Dėl to vakarėlis buvo pratęstas Godarde, dėl to viršuje buvo dūکتa su Dina (o gal Dana?). Dėl to jis septintą ryto visas susivėlęs kiurkso parke ir niekaip negali sugrįžti į bendrabutį – jo apsaugos kortelė, kambario raktas ir telefonas liko dingusio palto kišenėje.

Redžis perkėlė bokštą į G8 ir išsišiepė džiugia geltona šypsena.

– Jau pradedu svarstyti, kaip tave iš viso priėmė į tą puikią įstaigą. – Redžis pažvelgė į priėmimo skyriaus pastatą, kurio viršuje vėlyje plaukstėsi violetinė Niujorko universiteto vėliava.

– Imi kalbėti kaip mano tėvas, – atrėžė Metas ir perkėlė savo bokštą į E1. Jis pažvelgė Redžiui į akis. – Šachas.

Redžis pastūmė savo karalių į D8, bet buvo jau per vėlu.

Karalienė į G3. Šachas ir matas neišvengiamas.

– Velnias... – tarstelėjo Redžis. Tada riktelėjo žaidėjui prie kito stalelio. – Ei, Elijau, žie. Aflekas ėmė ir nugalėjo. – Redžis visad Metą niekinamai vadino „Benu Afleku“ – suprask, „baltaodžiu berniuku“.

– Saugokis tylenio, – pamokslininko balsu rėžė Redžis, cituodamas kažką, ko Metas nepažino. – Kol kiti kalba, jis stebi. Kol kiti veikia, jis planuoja. O kai jie pagaliau atsikvepia, jis smogia.

Redžis mestelėjo ant stalo suglamžytą kupiūrą.

– Neimsiu tavo pinigų. – Metas atsistojo, nugara trakstelėjo.

– Taip jau ir neimsi. – Redžis sviedė pinigą Metui. – Studijuoji kiną – tau jų prireiks. – Ir sukrizeno.

Metas nenoriai paėmė pinigų. Užvertė galvą į tamsius dan-guje besiritinėjančius debesis. Dievino tą kvapą prieš lietu.

– Bent leisk pavaišinti tave pusryčiais valgykloje. Turiu likusių kuponų.

– Nea, – nutęsė Redžis. – Anąsyk jie neatrodė labai manimi patenkinti...

Redžis teisus. Turčių liberalizmas ne beribis – leisdamas laiką su privilegijuotais Niujorko universiteto studentais Metas tai puikiai suprato. Dauguma bendramokslių laikė jį keistuo-liu, apolitišku vaikigaliu iš Vidurio Vakarų.

– Tegul eina jie velniop, – pareiškė Metas ir mostelėjo Redžiui eiti kartu, bet staiga iš už nugaros išgirdo pažįstamą balsą.

– Štai kur tu. Visur tavęs ieškojom.

Atsigręžęs Metas išvydo bendrabučio budėtojo asistentą. Ką jis čia pametė? Filipas paprastai pasirodydavo tik tada, kai per garsiai užgrodo muzika arba koridoriai prakvipdavo žole.

– Bendrabutyje federaliniai agentai, – sunerimęs pranešė Filipas. – Jie nori su tavimi pasikalbėti.

– Agentai?

– Taip, šeštą ryto pasirodė FTB. Sakė, neatsiliepi į skambučius.

– Ko jie nori? – paklausė Metas. Tikriausiai dėl vyresniojo brolio. Nuo pat to sukništo dokumentinio serialo viskas sukosi tik aplink Denį.

– Nežinau. Bet jeigu bendrabutyje kuo nors užsiiminėji, tau nederėtų...

– Atsipalaiduok. Aš ne... – Metas patylėjo ir atsikvėpė. – Ačiū, kad pranešei. Patikrinsiu, ko jiems reikia.

Filipas irzliai atsiduso ir nudrožė šalin.

– Pakliuvai į bėdą? – pasiteiravo Redžis.

– Matyt, verčiau eisiu išsiaiškinti. Atidedam pusryčius? Redžis linktelėjo.

– Saugokis, Aflekai. Federaliniai agentai prie durų šeštą ryto dar niekada nieko gero neatnešė.

Po pusvalandžio Metas sėdėjo ankštame savo bendrabučio kambarėlyje, o vaizdas jo akyse sukosi.

Vyriausioji FTB agentė – Metas neprisiminė jos vardo – vėl kažką kalbėjo, bet jis girdėjo tik žodžių kratinį. Metui

neatsakius agentė susirūpinusi prie jo priklaupė. Jos partneris, lieknas vyrukas tamsiu kostiumu, sukiojosi kažkur šalimais ir mindžikavo nuo kojos ant kojos.

– Pasikalbėjau su dekanu, – kalbėjo agentė, – jis parūpino tau psichologą. Ir dėl paskaitų gali nesijaudinti.

Metas bandė atsistoti, bet kojos sulinko, į galvą pritvinko kraujo. Agentė padėjo jam vėl atsisėsti ant lovos.

– Visi? – paklausė Metas. Ji jau dusyk jam viską papasakojo, bet jis negalėjo patikėti.

– Man labai gaila.

Mama.

Tėtis

Megė.

Tomis.

Jis vėl atsistojo, kažką pasakė ir nuklupčiojo į tualetą. Parkritęs ant kelių išsivėmė. Apkabino purviną klozetą ir visiškai pametė nuovoką, kiek laiko taip klūpėjo.

Galop išgirdo tylų beldimą į duris.

– Minutėlę, – išlemeno. Įsitvėręs kriauklės vargais negalais atsistojo. Atsuko vandenį, nusiprausė veidą ir užmetė akį į savo atvaizdą veidrodyje. Atrodė taip, kaip ir jautėsi.

Grįžęs į kambarį išvydo, kad agentė liko viena, jos partneris pasišalino.

– Kaip tai galėjo atsitikti? – paklausė Metas, jo balsas skambėjo keistai, buvo kimus ir toks tolimas.

– Manoma, kad tai nelaimingas atsitikimas, dujų nuotėkis. Bet tai ir bandomė išsiaiškinti. Tiek Biuras, tiek ir Valstybės departamentas. Susisiekiame su Meksikos vadovybe. Žinau, kad dabar siaubingai netinkamas metas, bet turiu užduoti tau keletą klausimų.

Metas vėl prisėdo ir linktelėjo jai tęsti.

– Kaip suprantame, jie atostogavo.

– Aha, buvo mano sesutės ir brolio pavasario atostogos. – Žodžiai kliuvo gerklėje. – Vykti jie nusprendė paskutinę minutę. Mano paties atostogos nesutapo, todėl aš negalėjau... – Jis nutilo, stengdamasis suturėti ašaras.

– Kada paskutinį kartą su jais bendravai?

Metas susimąstė.

– Mama siuntė žinutę iš oro uosto tą dieną, kai jie išvyko. Megė rašė prie kelias dienas. – Jis pajuto nusmelkiant kalnę. Sesutės žinutės jis neperskaitė ir jai neatrašė.

– O tėvas?

Metas papurtė galvą, visas jo kūnas atrodė nejautrus. Jiedu su tėvu nesikalbėjo nuo pat to barnio per Kalėdų atostogas. Jam suspaudė širdį. Meto paskutiniai tėvui ištarti žodžiai buvo...

– Mums reikės tų žinučių, kad surikiuotume įvykius chronologine tvarka ir geriau viską suprastume. Ar neprieštarauji?

– Ne, žinoma. Bet mano telefonas palte, kurį vakar kažkur palikau.

– Ar žinai kur? – pasiteiravo agentė. Elgėsi supratingai, bet Metas matė, kad jos kantrybė senka.

– Man regis, bare. – Prieš išslinkdamas iš merginų bendrabučio jis pastvėrė savo drabužių krūvą, vadinasi, paltas turėjo likti bare.

Agentė linktelėjo.

– Galiu nuvežti.

– Nemanau, kad taip anksti jis jau veiks.

– Kaip vadinasi?

– „Violetinė migla“, Rytų Tryliktojoje.

Agentė išsiėmė telefoną ir pasitraukė į tolimąjį kambario galą. Žvelgdama pro lietaus nutaškytą langą ėmė murmeldama kažkam nurodinėti.

– Man nesvarbu. Tiesiog liepkite kam nors dabar pat ten nuvažiuoti, – kalbėjo ji grįždama prie Meto.

– Važiوسي su manimi į barą? – Agentė žingtelėjo durų link. Metas apatiškai linktelėjo.

– Gal prigriebk striukę ar skėtį? Lauke lyja.

Metas papurtė galvą ir išsekė jai įkandin.

Koridoriuje buvo susispietęs nedidelis išsižiojusių studentų būrelis. Metas nežinojo, ar gandai apie jo šeimą jau pasklido, ar jie tiesiog manė, kad jį suima.

Agentė – Metas iki šiol nesugebėjo atgaminti jos vardo – prasibrovė prie lifto. Viduje Metas paklausė:

– Ar žiniasklaida jau žino?

Agentė supratingai į jį pažvelgė.

– Apie įvykį taip, bet tavo pavardė dar neatskleista. Paprastai pirma leidžiama pranešti šeimai.

– Juk žinote, kas bus, kai jie sužinos, taip? – Metas pasibjaurėjęs papurtė galvą. *Tas sukniestas „Netflix“ serialas.*

Agentė linktelėjo.

Lifto durys atsivėrė ir juos pasitiko būrys žurnalistų bei akinantys fotoaparatai blyksniai.

2 SKYRIUS

Kelionė į barą pralėkė tarsi rūke. Metas, įsitaisęs ant užpakalinės Grenič Vilidžo spūstyse vis stabčiojančio automobilio sėdynės, jautėsi apgirtęs nuo naujienų ir paparacų klausimų: *Kodėl nebuvote Meksikoje su savo šeima? Kaip jaučiatės? Ar tikite, kad tai tikrai buvo nelaimingas atsitikimas? Ar jūsų brolis žino?*

Agentė tiesiog stvėrė Metą už riešo ir prasibrovė pro minią. Pakeliui prie automobilio, kai kelią jiems pastojų kažkoks vyrukas su fotoaparatu, ji ramiai parodė jam savo ženkliuką ir nuo galvos iki kojų jį nužvelgė. Vyrukas spruko šalin. Niujorko paparacai drovumu nepasižymi, tad jis, matyt, pajuto, jog su ja geriau nežaisti.

Dabar Metas spoksojo pro langą į šlapią raudonų automobilių žibintų nušviestą kelią. Mintys vėl ėmė suktis apie žurnalistus. *Ar jūsų brolis žino?*

Denis, žinoma, neturėjo nei televizoriaus, nei interneto, nei telefono. Bet Meto tėvas nuolat kartodavo, kad naujienos – o ypač blogos – vienaip ar kitaip šviesos greičiu prasiskverbia pro kalėjimo sienas. O kadangi Denis po to dokumentinio serialo tapo tikra įžymybe, jis neabejotinai netrukus apie viską sužinos.

Automobilis sustojo prie baro. Dienos šviesoje jis atrodė gerokai labiau suskretęs, nuleidžiamos apsauginės durys išpurkštos grafičiu. Ant šaligatvio kūpsojo aplyti šiukšlių maišai. Po stogine mindžikavo vyras sportiniu kostiumu. Dirstelėjo į automobilį, tarsi jo būtų ir laukęs, ir priėjo artyn.

– Jūs su fedais? – paklausė palinkęs. Buvo stambus, pliko. Net ir vėsiam ore kaktą buvo nusėję prakaito lašeliai.

– Specialioji agentė Keler, – dalykiškai prisistatė ji. Metas pagaliau sužinojo, kaip į ją kreiptis.

– Man skambino dėl kažkokių bėdų bare, – su Bruklino akcentu paaiškino vyras. – Dirbam švariai, todėl...

– Man nerūpi, kaip jūs dirbate, – atrėžė Keler. Jokių mandagybų. Jokio šnekučiavimosi. Keler mostelėjo į gale sėdintį Metą. – Šis vaikinys vakar čia paliko savo paltą. Kišenėje telefonas. Mums reikia patekti vidun.

Klubo savininkas dvejojo. Papūtė lūpas.

– Aišku, o jūs, em, turite orderį?

Keler pervėrė jį žvilgsniu.

– Tikrai norite, kad gaučiau? Gal tada grįšiu su visa komanda šiandien, sakykim, vienuoliktą vakaro? Kas žino, ką tada rasim.

Savininkas taikiai iškėlė rankas.

– Klausykit, atneščiau jo daiktus, jeigu tik jie būtų viduje, – teisinosi jis. – Bet leidžiu savo apsaugininkui susirinkti viską, kas lieka užsidarius.

– Nuostabu, – atsiduso agentė Keler. – Man reikės jo vardo ir adreso.

– Nesu tikras, kad turiu...

– Vardo ir adreso, arba mudu vėl turėsime reikalų.

– Gerai, gerai. Minutėlę.

Agentė Keler linktelėjo ir savininkas dingio viduje. Grįžęs at-

nešė lapelį su informacija. Keler išplėšė jį vyrui iš rankos ir išsuko atgal į gatvę.

Po dvidešimties minučių jie atsidūrė priešais stiklinį dangoraižį Traibekoje. Keler įsuko į garažą ir stabtelėjo prie patikros punkto. Nužiūrėjęs jos pažymėjimą apsaugininkas mostelėjo važiuoti vidun.

– Čia gyvena baro apsaugininkas? – paklausė Metas, jiems sukantis ratu požeminėje aikštelėje. Tai buvo prabangus pastatas prabangiame rajone, tikrai nepagalvotum, kad čia galėtų gyventi apsaugininkas.

– Ne. Jo surasti pasiunčiau kitus agentus.

– O kas tada čia?

Keler pastatė automobilį greta eilės identiškų tamsių sedanų.

– kažkas turi pranešti tavo broliui.

– Pala, ką? – nesuprato Metas. Mėgino suvokti, ką ji nori pasakyti. Tada ištarė: – Ne.

Keler tylėdama tyrinėjo jo akis.

– Žinau, kad tau viso to per daug, – tarė ji. – Ir negaliu nė apsimesti, kad suprantu, ką jauti. Bet kalbėjausi su tavo teta ir ji prasitarė, jog tėvai būtų norėję, kad jam praneštum tu.

Meto rankos pašiurpo.

– Jis *čia*? – paklausė jis, puikiai suprasdamas, kad tai neįmanoma.

– Ne visai. Mums reikia pakilti ant stogo.

Tai buvo pirmas Meto skrydis sraigtasparniu ir jis nesuprato, ar širdį gniaužia dėl to, jog pakilo į orą, ar todėl, kad visa diena regisi kažkokia netikra. Hadsono upės vandenys neramiai bangavo, dangus buvo pilkas ir apniukęs. Agentė Keler sėdėjo greta jo tiesia nugara ir bereikšmiu veidu.

Ji buvo nekalbi. Ir nelinkusi dirbti kelių darbų vienu metu. Nespoksojo į telefoną, neskaitė laikraščio. Jos darbas buvo padėti jį į Fiškilio pataisos namus valstijos šiaurėje – tai ji ir darė. Metas niekaip nesuprato, kodėl Denis, Nebraskoje nuvestas už savo merginos nužudymą, yra kalinamas Niujorke. Tai buvo trečias jo kalėjimas per septynerius metus.

Sraigtašparniui patekus į oro sūkurį Metas susimąstė apie Tomį. Per šeimos keliones, kai visi kiti kilus menkiausiai turbulencijai nubalusiais krumpliais įsitverdavo lėktuvo ranktūrių, jo broliukas patenkintas kikendavo. Nė menkiausios baimės. Šis skrydis jam būtų labai patikęs.

Užgniaužęs raudą Metas įsivaizdavo Tomį lėktuve į Meksiką, nė neįsivaizduojantį, kad tai bus paskutinis skrydis jo gyvenime.

Sraigtašparnis nusileido nedideliame lauke užmiestyje. Metas atsisegė saugos diržą, nusiėmė ausines ir paskui agentę Keller išlipo lauk. Propeleriai užė ir jis instinktyviai pritūpė – tiek kartų buvo matęs šį veiksmą filmuose. Keller žingsniavo tiesi.

Ji šnektelėjo su kostiumuotu vyru greta juodo SUV automobilio, laukiančio jų pakilimo tako pakraštyje. Vyras nebuvo anksčiau matytas jos partneris, nors ir panašus. Tamsus kostiumas, akiniai nuo saulės, bespalvė veido išraiška. Kaip Neo iš „Matricos“. Keller ir Metas įsitaisė ant užpakalinės sėdynės ir automobilis nurūko kaimo keliais, kol horizonte iškilo betoninė tvirtovė.

Meto delnai ėmė prakaituoti, galva tvinksnėjo. Jis pamažu pradėjo suvokti realybę.

Jų tikrai nebėra.

Ir netrukus Metui teks iš vyresniojo brolio atimti beveik viską, kas jam pasaulyje dar buvo likę.